

Denne Jernbanemand sagde til mig, at han endnu Dagen efter rystede over det hele, et saadant Indtryk havde det gjort paa ham, og han sagde: Hvis jeg havde haft en Revolver, havde jeg rakt ham den eller selv skudt ham.

Der forekommer ved saadanne omfattende Ulykker Tilfælde af den Art, og det er nærmest saadanne Undtagelsestilfælde, § 240 tager Sigte paa; den tilsigter ikke i nogen Maade i al Almindelighed at give Lægerne det Indtryk, at naar en Person ikke kan komme sig, skal de se at skaffe ham al med Livet — derom staar der intet i § 240. Men, som sagt, jeg er naturligvis villig til at diskutere denne Paragraf i Udvalget, og jeg indrømmer paa Forhaand, at jeg selv har været betænkelig ved at anerkende dette Princip; men paa den anden Side har jeg ment at maatte gaa med til at anerkende en særlig Straffrihedsgrund i saadanne ganske abnorme Situationer.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt mente, saa vidt jeg forstod ham, at man egentlig burde vedtage en Straffelov for den østlige Del af Landet og en anden for den vestlige Del af Landet, idet Opfattelserne de to Steder var saa forskellige; den Forening af Opfattelserne, som jeg har tilstræbt, paavirkede en hel Række Bestemmelser paa en meget uheldig Maade. Jeg tror ikke, man kan gaa den Vej. Jeg tror, der i saa Fald vilde blive en endnu langt voldsommere Tilstrømning til den østlige Del end den, der allerede i Forvejen er Tale om. Derfor er jeg gaet en Vej, som jeg tænkte mig i særlig Grad vilde have glædet det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt: jeg er gaet midt imellem og har lavet en Straffelov særlig egnet for Fyn.

Maa jeg i samme Aandedræt, som jeg taler om Fyn, sige, at de forskellige Bemærkninger om Sædelighedsforbrydelser, som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt fremsatte, var af en saa speciel Karakter, at jeg synes, det er rigtigst at gemme dem til Udvalgsdiskussionen. Jeg skal kun her gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar visse af disse Bestemmelser, bl. a. Regelen om den saakaldte hvide Slavehandel, som han kaldte en Skamplet i dette Lovforslag, er formuleret, som sket er, skyldes det i Henhold til Bemærkningerne til Lovforslaget Hensynet til, at der ogsaa her i Landet bør være Overensstemmelse med de internationale Regler, der er vedtaget i Genferkonventionen af 1921, som jo i Virkeligheden binder os. Jeg tror derfor ikke, det er rigtigst heldigt at tale for

højt om, at disse Bestemmelser vil være en Skamplet for dansk Ret.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa de saakaldte Modersprøjter, altsaa paa de meget farlige, for nylig i Anvendelse bragte Midler til Afbrydelse af Svangerskab, og spurgte, om det ikke var Meningen at stoppe denne Trafik. Jeg kan dertil sige: Jo, det er Meningen, der er rettet Henvendelse i saa Henseende til Sundhedsstyrelsen, og Justitsministeriet har undersøgt, hvorvidt man efter den i Øjeblikket gældende Lovgivning var i Stand til at gribe ind. Man har imidlertid ikke ment at kunne gøre dette, og da jeg ikke har nogen Art af Tendens til Enevoldsbestræbelser selv paa et Omraade, hvor det er saa naturligt som her, har jeg oversendt det, som foreligger i Sagen, til Indenrigsministeriet, under hvilket Sundheds- og Apotekerlovgivningen henhører, i det Haab, at Indenrigsministeriet derefter vil foretage det videre fornødne. Det er imidlertid sket for kort Tid siden — det er jo ikke ret længe siden, at Sagen for Alvor er blevet rejst —, men for saa vidt vil der altsaa forhaabentlig blive sat en Stopper for den Trafik før eller senere.

Det ærede Medlem stillede dernæst det bestemte Spørgsmaal til mig, om jeg vilde bruge min Indflydelse — jeg ved ikke, om jeg har nogen i den Henseende — til at bevirke, at Forfatterinden Fru Thit Jensen blev strøget af Finansloven. Nej, det ved Gud jeg ikke vil, jeg kan ikke se, at de to Forhold har det mindste med hinanden at gøre: det ene, om Fru Thit Jensen er en tilstrækkelig betydelig Forfatterinde til at nyde Tilskud paa Finansloven, det vil jeg ikke udtale mig om, da det er meget længe siden, jeg har læst noget af den Forfatterinde og jeg som Følge deraf ikke er i Stand til at sige, hverken om hun bør staa der eller om hun ikke bør staa der, jeg har nemlig glemt det, jeg har læst; og det andet Forhold, at samme Forfatterinde i sin Interesse, i sin efter min Mening misforstaaede Interesse for de Spørgsmaal, som staar i Forbindelse med de Paragraffer, der her er nævnt om Fosterdrab og anti-konceptionelle Midler o. s. v., ogsaa efter min Opfattelse er kommet for langt ud. Jeg maa der sige, at jeg holder ikke af at gøre heller min Modstander Uret, og jeg kender saa meget til Fru Thit Jensens Virksomhed paa dette Omraade, bl. a. ogsaa, fordi jeg en hel Aften har diskuteret Spørgsmaalene sammen med hende, at jeg ved, at det, hun i Virkeligheden tilsigter her, det kan være rigtigst eller urigtigt, men